

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 35. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_653-txt-shoot-idm1434/facsimile.pdf (tilgået 28. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ret inderlig glæde os, som vel har Tro til Folke-Hjertet, men trænge dog høilig til at styrkes i den, og støndt alle vore Høitideligheder, sølgelig ogsaa vore Kongelige Ligbegængelser, er blevet saa unaturlige, sive og afmaalte, at Folkets levende Deeltagelse deri grandser til det Umuelige, saa vil vi dog haabe, Næjstæten, med sit aabne Die for det virkelig Stere og Skionne, vil finde Midler til at skænke sin uddødelige Forgænger en Udmærkelse, der vil være ligesaa passende, skion og uforglemmelig, som den var uventet og falder nuomhunder vanskelig. Det kommer nemlig her slet ikke an paa at Bønderne bære den elskede Konges Stov den hele Bei fra Friheds-Støtten til Græs-Kappellet, men kun derpaa, at de virkelig bære det, saa Ingen kan sige, det var kun en Flyve-Sceille, men Folket selv faae Troen i Hønderne paa, at de elske den Hørførne.

Dog, selv om Frederik den Sjettes jordfiste Levinger, for Gildetens Skuld, ei skulde falde i saa gode Hønder, som Wenigmands de godvillig udstrakte umøgtelig er, saa er dog, i mine Dine, Frederik den Sjette ved det blotte, velmeente og umistænkelige Tilbud aandelig baaret paa Hønderne af Folket til sit Høiløst, baaret af Søllands Bønder, som Ingen, det vi ved, uden Frode Fredogod og Valdemar den Store, og er det nu kun sandt, at han fortjende den Udmærkelse, bedre selv end Valdemar, fortjende den saa godt som nogen Frode kunde; da kan Ingen nævne et bedre Værfel for et uddødeligt Navn og

en velstignet Thukommelse, end hvad der selv er Pant derpaa og Begyndelse heraf; thi en saadan Ligbegængelse vil ikke blot uoploselig sammenslynge hans Navn med Frode og Valdemars, men er i vore Dage saa himmelfalden, at den levende minder om Valder, den atmindelig Skædes, ved hvis Vaal selv Rimthuser græd.

Saa m. H. Bøndernes Drift til at være Frederik den Sjettes Ligbærere kalder jeg en herlig Indskydelse af Danmarks Skædes - Engel, der lover Danstheden Lykke og Held, og jeg ved Intet, der saa naturligt og lislig kunde skænke min Gælelse for Fremtid og Fortid, mit Haab og Minde, den Ligevægt, jeg aldrig iverligere kunde ønske dem, end i disse Dieblitte, da det er mig en Trang at døale ved Frederik den Sjettes Minde og yde min Skædes til at befaste det hos den Slægt, der efter Naturens Orden skal faae ved vore Grave, men maa, for at faae der værdig, sige mens vi dale, faae aandelig paa vore Skulder, og hertelig i Mindet lade de forbigangne Slægter leve med sig, som de Fortjender, der spaae om Fulde endelsen, og som de skjulte Værker, der skal forlæses af deres Virkninger.

Skuer jeg saaledes tilbage paa det lange Tidrum af meer end et halvt Aarhundrede, der i Danmarks Historie skal føre Navn efter Frederik den Sjette, da ser jeg ikke blot hvad for alle Samtidige var umiskienligt: en uafbrudt Række af Værfiser paa denne ægte Skjoldungs Livfatighed, kængelige

